

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 565/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ KOTÍK], [REDAKČNÝ KOTÍK], zastúpenej STANO a partneri s. r. o., Námestie 1. mája 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Stano, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 30/2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ KOTÍK] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ KOTÍK], [REDAKČNÝ KOTÍK] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej STANO a partneri s. r. o., Námestie 1. mája 16, Bratislava,

v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Stano, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 30/2013 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne bola účastníčkou konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vedeného krajským súdom pod sp. zn. 6 S 30/2013. Proti rozsudku krajského súdu vo veci samej sp. zn. 6 S 30/2013 zo 17. júla 2015 bolo podané 26. augusta 2015 odvolanie. Ústavný súd zistil, že vec bola 21. septembra 2015 predložená odvolaciemu súdu, ktorý o nej v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Sťažovateľka ako navrhovateľka podala dňa 8. 2. 2013 na Krajskom súde Bratislava žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia. Nakoľko súd nekonal dňa 14. 1. 2015 podala sťažovateľka na sťažnosť na prietahy v konaní, ktorá bola vyhodnotená ako dôvodná. Je pravda, že dňa 17. 7. 2015 súd vo veci pojednával a aj rozhodol, teda no takmer 2,5 roka od podania žaloby...“

Podľa názoru sťažovateľky:

„... predmetom konania vedeného na Krajskom súde Bratislava pod nebola právne zložitá vec o čom svedčí aj skutočnosť, že súd predmetnú vec rozhodol na prvom a jedinom pojednávaní. Rovnako sťažovateľ svojim správaním nijakým spôsobom nezapríčinil vznik prietáhov v konaní.“

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn.: 6 S 30/2013 porušil základné právo sťažovateľky: [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie vecí bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

2. Krajský súd Bratislava je povinný zaplatiť sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 4.000 € (slovom: Štyritisíc eur) na účet jeho právneho zástupcu STANO a partneri s. r. o... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd Bratislava je povinný zaplatiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 355,73 € (slovom: tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiattri centov) na účet jeho právneho zástupcu: STANO a partneri, s. r. o... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov, a to aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj ustálený právny názor (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd ju zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sa sťažovatelia domáhajú ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do ústavou chránenej sféry sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu

doručená, už k priesťahom v namietanom konaní nemôže dochádzať, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

V danom prípade priamo zo sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 30/2013 bolo meritórne rozhodnuté 17. júla 2015. Ústavný súd dopytom na krajskom súde zistil, že vo veci bolo 26. augusta 2015 podané odvolanie a spisový materiál bol 21. septembra 2015 predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky. Ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu odvolací súd o opravnom prostriedku nerozhodol.

Ústavný súd konštatuje, že doručením rozsudku a vykonaním ostatných úkonov, ktoré v spojitosti s podaním odvolania krajský súd vykonal, boli z jeho strany realizované všetky zákonom predpokladané úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľky. Ďalší postup ani úkony vo veci už krajský súd vykonávať nemôže, a preto je potrebné posudzovať vec ako takú, v ktorej ústavná úloha krajského súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím vo veci samej za predpokladu, že toto rozhodnutie bude napokon konečným rozhodnutím, a to aj napriek podanému odvolaniu a vykonaniu riadneho opravného konania.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd v čase podania sťažnosti na ústavnom súde (20. apríla 2016) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh napadnutého konania. Súčasne je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k priesťahom v konaní pred krajským súdom nedochádzalo (a to aj napriek tomu, že vo veci nebolo ešte právoplatne rozhodnuté).

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd pripomína, že prípadné zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku a vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie by mohlo založiť inú kvalitu posudzovania zbytočných priesťahov krajského súdu a prípadné neefektívne (nesústredené) konanie krajského súdu alebo konanie poznačené jeho zjavnou

nečinnosťou by mohli byť v príčinnej súvislosti s porušením základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo by v danom prípade nemalo byť prekážkou prípustnosti opätovného konania a rozhodovania vo veci podľa § 24 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júla 2016